

Hegedűs Adriana Életmozaik

Hegedűs Adriana

Életmozaik

2020

© Hegedűs Adriana 2020

Felelős szerkesztő: Bakos József

Szöveggondozás: Bakos József

Borítóterv: Holnap Magazin Kiadó

Borító, grafika: Somogyi-Deák Mercédes

<https://tintaminta.blogspot.hu>

© Minden jog fenntartva!

Felelős kiadó: Bakos József – Holnap Magazin

E-mail: holnapmagazin@gmail.com

www.holnapmagazin.hu

Nyomdai munkálatok: RB-Bindex Kft., Miskolc

Megjelent 27,4 A/5 ív terjedelemben, 56 oldalon

Előszó

A világ hatalmas, tele érzelmekkel, gondolatokkal, emlékekkel, tettekkel és mi mindannyian apró kis lényekként, emberként kapkodjuk ide-oda a fejünket, hogy eligazodjunk az élet útvesztőiben és közben megtaláljuk mindazt, amitől egésznek és boldognak érezhetjük magunkat.

Az *Életmozaik* kötet versei ezeket az apró pillanatokot, történéseket, tetteket, gondolatokat és emlékdarabkákat gyűjtik össze, hogy mire a könyv végére érünk, egy egész kép váljon láthatóvá.

Hegedűs Adriana, kortárs, mai költő, aki tudatosan használja verseiben a modern költészet szűkszavú, de annál kifejezőbb elemeit, és a nagy elődök mesemondó költészetét, tájleíró, jellemformáló gondolatait. Ebből a különleges keverékből pedig olyan egyedi stílus, forma és gondolatvilág alakul ki, amely az olvasót magával sodorja, láthatóvá teszi azokat az apró pillanatokot, amelyeket sokan jelentéktelennek tartanak, pedig az élet igazi eszenciája éppen ezekben van!

Törékeny burok minden körülöttünk, jól érzékeltetik a sokszor játékos könnyedséggel, humorral teli sorok, őszintén, tisztán és mellébeszélés nélkül szembesítenek minket civilizációs és saját hibáinkkal, fájdalmainkkal, korlátainkkal is, amelyeket mi magunk építünk, apró mozaikkockákból, míg végül néha olyan világban ébredünk, ami nem jó nekünk.

A tudat, a lélek, érzések, érzelmek vívódásai verssorokba szedve. Szép és fájdalmas pillanatok, világba kiáltott, emberiséggel, féltéssel, szeretettel, aggódással teli szavak, boldogsággal átítatott szűrőn át nézve a világot. A kötet utat nyit egy új világra, segít az olvasónak abban, hogy össze tudja rakosgatni azokat az apró morzsákat, amelyektől igazán boldog emberek tudunk maradni...

Bakos József

(Fő)próba

Fölvettem, nézegettem,
tükörrel szemeztem.
Fülemet hegyeztem,
mit mondtak, jegyeztem.

Kicsit szűk, kicsit vörös,
kissé vagány, kissé dögös.
Az összhatás többszörös,
a rojt rajta talán fölös.

Letettem, mást láttam,
bevitem, próbáltam.
Na ez az, eltaláltam!
Hozzá jó képet vágtam.

Fizettem, hazasiettem,
dobozából kiszedtem.
Néztem rá ijedten,
nem az amit kiszemeltem.

Estélyi ruha lett volna a drága,
miben megyek most a bálba?
Baby-doll nézett az orcámba,
és közepén az ő rózsaszín virága.

Lélekinga

Róttam az utcákat, kockakövet néztem,
árnyékom kísért az úton, közönyében.
Szembenéztek a hegyek, ásított a Hold,
a langyos szellő homlokon csókol.

Egy templomhoz értem, kapuja tárva,
lelki békére talál itt kinek szíve árva.
Terhe súlya alatt leroskad az ember,
sóhaja nagy, gondja mint a tenger.

Nem magamért szólok, félve, halkán,
én állva maradok minden viharban.
Kérlek tekints arra kinek sikolya nagy,
amibe belerázkódik az emberi agy.

De a legfontosabb mit én most kérek,
változtasd emberibbé az emberiséget.
Ne legyen jégcsap a szívük helyén
és ne égjen szitok a nyelvük hegyén.

Bocsásson meg az ellene vétkezőknek,
segítő kezet nyújtson a küszködőknek.
Lássa be, hogy embernek lenni nemes,
jó szívvel cselekedni, csak úgy érdemes.

Imám végeztével felegyenesedve álltam,
forgott velem a világ, beleremegett a lábam.
Egy könnycsepp gördült le arcomon és hittem,
hogy lábujjhegyen jön és rám lehel az Isten.

Egyszer egy az egy

A pillanat elszállt,
az érzés itt ragadt.
A remény levált,
a tudat alul maradt.

Gyenge a lélek,
hajlik mint a nád.
Hallgatni rá vétek,
ez nem a te órád.

Csikorog az erő,
a szó hangtalan.
Az ábránd vakmerő,
a kiáltás hasztalan.

Hol van már a múlt,
hol a széles mosoly.
Egy árny benyúlt,
elméd újra fogoly.

Keserv sikított,
megtörte a csendet.
A kép hamisított,
íme a te kereszted.

Egyszer

Ha majd nekem süt a Nap,
rágombolom a mosolyomat.
Lógok a hídon mint kődarab,
s nem eresztem a foglyomat.

Ha majd nekem súg a szél,
a bokrok hozzá citeráznak.
Lábnyújtásnyira van a cél,
a szempillák mégis eláznak.

Ha majd nekem ásít a pad,
ölét kínálja pihenésre.
Féltné őrzött titkába beavat,
fejét hajtja kis biccenésre.

Ha majd nekem szól a furulya,
egy vadregényes kertben.
Elkábít illatával a levendula,
úgy érzem, otthonomra leltem.

Eljön az este, karomat kitárom,
az ég felé kábultan kiáltom,
Könyörüljétek rajtam ti nagyok,
forog a Föld és én még itt vagyok.

Papír-írószer

Egy fancsali kép,
az egyik fele ép.
Az élet szép,
szólt a tűzőgép.

Egy lusta papír,
magára nem ír.
Fehéren fénylik,
alakja rémlik.

Egy álmos radír,
szebb mint a tapír.
Izeg-mozog a lapon,
leszakad a plafon.

Egy kecses toll,
kiben van önkontroll.
Nem ír le akármit,
ha hasad a kárpit.

Egy titkos dosszié,
jól áll neki a sasszé.
Bújik a fiókban,
gazdát vált az ivóban.

Gömbölyű mosoly

Behajolt a hajnal a konyhaablakon,
bukfencet vetett a Nap az asztallapon.
Fák borultak össze a nyári szélben,
ruhák ficánkoltak a szekrényben.

Ünneplőbe öltöztetem a hangulatom,
és a jókedvemhez ruhát keresek.
Hadd lássák rajtam a bejárt utamon,
hogy a nő, ma egyáltalán nem kesereg.

Piros lenne jó, lehet, kissé merész,
mit bánom én, hol marad a józan ész.
Emelt fejjel járom a mellékutcákat,
edzett lélekkel állom a mustrákat.

Leülök egy padra, mi kedves nekem,
az embereken tartom a fél szemem.
Verejtékben fürödnek az arcok,
barázdáikon futnak le a harcok.

Jöttem közétek, orcátokra mosolyt lopni,
életörömömet nektek ajándékozni.
Lehajtott fejjel ne sírjatok a porba,
gondolataitokat mártsátok porcukorba.

(Em)lékek

Pipacsok szirmába fúrom arcomat,
elmémbe vésem az emlékcocokat.
Képek villantanak, pirosat és lilát,
velük fokozom tudatom extázisát.

Emlékszem egy budai nyárra,
egy sokat látott régi kerékpárra.
Úgy tekertem át a huncut hegyen,
hogyan beleszédült szegény fejem.

Emlékszem egy intim kávéházra,
szalonzene veszett el a homályba.
Füst vegyült a kávé illatával,
izzott a levegő a kéz tapintásával.

Emlékszem egy virágcsokorra,
mely sokszínű volt, illata édes.
Útközben rátettük egy szoborra,
talapzatán pislákol a mécse.

Emlékszem egy kis bronztáblára,
az volt ráírva, hogy CSAK EMLÉK.
Íróasztalomon hever egy idő óta,
arra várt csak, hogy újra fölfedezzék.

Bearanyozva

Tóban látszik, mégsem fürdik,
úton poroszkál mégsem porzik.
Fák tetején pihen meg egy időre,
éppen a fejünk fölé ér ebédidőre.

Ha záporosó áztatja, nem fázik,
vidáman lelkünkben trillázik.
Sűrű ráncot oszlat el a fejünkről,
nincs véleménye az életünkről.

Reménységet ad az embereknek,
vannak kik vele együtt ébrednek.
Átöleli majdnem az egész napot,
mikor alszik, álmában is mosolyog.

Ha leszáll az est, hangtalanul eloson,
félszegen magában izzik felsőfokon.
Hajnalban híret hozza a lélekfutár,
köszöntünk újra, édes napsugár.

Társasjáték

Egy reccsenő ágon fut végig a tavasz,
napsugár tükrében fürdik meg a tó.
Szomszédos mulatságban falragasz,
öt órakor közös társas játék várható.

A játék neve: őszinte válasz adható,
egy embert választanak ki a tagok.
A hamis válasz nem elfogadható,
játék az egész, bírják az ártatlanok.

Kérdések ösztüzén jót nevetnek,
csak egy van aki mind jobban fesheng.
Ára van a rögtönzött önismeretnek,
a delikvensük magában ezen mereng.

Próbaképpen előkerül a feddhetetlenség,
a kiválasztott hősiezen állja a sarat.
Szempárok villannak, ez a sebezhetetlenség,
na akkor forróságában üssük a vasat.

Mikor látszik, hogy a hű nem is olyan hű,
a becsületesség meg csak a könnyekben.
Kajánul kurjant rajtuk egy eltévedt betű,
és kínos nevetésük tör ki könnyekben.

Az ember már csak olyan, hogy gyarló,
bár szívesen mutogat, hogy nem én, csak ő.
amerre jár, ég mögötte a régen kaszált tarló,
néha elkelne egy hangos, jóra bíró csengő.

Nyári ismeretség

Pesti presszóban, félhomályban,
férfi ült a sarokban elmerengve.
Rumos colát ivott a hodályban,
a bejárati ajtót nézte esengve.

Szemben lévő asztalnál egy nő,
kis kortyokban itta a gin-tonicot.
Nem jött kit várt, ez itt a bökkenő,
pedig azért hagyta ott a butikot.

A két szempár félúton találkozott,
elidőztek egymás tekintetében.
Mindkettő magában találgatott,
jöhet-e még valaki az ő életébe.

Szalvétára rajzolt a férfi egy nyilat,
mely egyenesen a nő felé mutatott.
Ott is termett, a nő kissé megriadt
és azonmód két szemében kutatott.

Összefolytak a mondatok, nevettek,
percről percre két élet fonódott össze.
Minden rosszat ők gyorsan feledtek,
egyszerre tették fel a kérdést, jössz-e?

Kéz a kézben tűntek el az éjszakában,
megbújtak egy nagy kapu árnyékában.
Ismerős volt a ház mind a két alaknak,
mint később kiderült, egy házban laktak.

Emberek porszemek

Csikorognak
a szavak,
lehull róluk
a salak.

Vállunkról
leemelnénk
a világot,
letennénk
rá a szilánkot.

Kialudt fény
a szemekben,
egónk
porszemekben.

Kicsinnyé
vált az ember,
vitatkozni már
nem mer.

Bűnét felrótta
az idő,
az álarc
levehető.

Pásztorok
nyájukat őrizték,
a mezőn nagy
fényesség.

Örömhírt
hozott,
az Úr angyala
ragyogott.

A Megváltó
megszületett,
magára vette
az emberi
bűnöket.

Utat mutatott
én rátaláltam,
Urunkat
magamba zártam.

Est, nem rest

Megkevert lapok,
cikázó pillanatok.
Arcomra zuhantak,
a lomha napok.

Ráncok a sötétben,
sejtelmek ködében.
Idegek kötélén,
az életfa tövében.

Nyílik az értelem,
veszít az érzelem.
Sebe vértelen,
jajongó kérelem.

Árral úszik az est,
zümmögni sem rest.
Előtte Buda és Pest,
szelíd képet fest.

Lépdelek nagyokat,
a fény csalogat.
Dúdolom a dalomat,
szívom az illatokat.

Állok a keresztnél,
máshol ne keressél.
A lélek nem keresgél,
Istenem, szeressél!

(Fa)gomba

Nagyot sóhajtott a pici gomba,
mikor jutok én fel a dombra?
Görbe hátát fának támasztotta,
sírva ringatta magát álomba.

Futott a réten át nem látta az eget,
fűszálat, vadvirágot és az őzeket.
Köszöntötték az erdő vadállatai,
jöttére, előbújtak a nyárfák árnyai.

Ó, bárcsak piros kalapom lenne,
tetején, fehér pettyekkel ékesítve.
A szomszéd galócaén is túltenne,
sétálnék benne megilletődve.

Nem lennék én soha mérges,
ha alakom lenne fenséges.
Szép családom volna népes,
vacsorának éppen bőséges.

Így ábrándozott ő jóízű álmában,
fatörzsből kivájt puha ágában.
Felébredt és látta, tükröt tart a Nap,
piros kalap helyett, fején lyukas kalap.

Kér(és)

Füstkarikákat terelget az esti szél,
Huncut mosollyal bukik le a Nap.
Már suttogva közeleg az éjfél,
Az éjszaka a virágokra új ruhát szab.

Az öregkor beköszöntött az ablakon,
tükörképem ráncait számolgom.
Fény kúszik át az erezett asztallapon,
óhajaimat mormolva morzsolgom.

Ne ingereljen hevességem haragra,
hisz az elme is lassan nyugovóra tér.
Ne nyíljon ajkam felesleges szavakra,
mert a semmitmondás mit sem ér.

Bízzak egy acsarkodás mentes világban,
melyben ember embernek nem a farkasa.
A szebb jövőért folytatott vitákban,
ahol a józan ész az érzelem bizalmasa.

Ridegség bekapcsolva

Csak egy gomb kellene az emberre,
érzelmek kikapcsolva, egyszerre.
Ne csúfítsa a lelket a cifra magány,
ne hánykódjunk az élet színpadán.

Csak egy gomb kellene az emberre,
nem is kell figyelni az idegrendszerre.
Robotként menni csak előre, bátran,
kinek élete örökre problémátlan.

Csak egy gomb kellene az emberre,
nem hasít fájdalom a gépemberbe.
Ki ha beprogramozva elfelejt szeretni,
nem lesz mit magában eltemetni.

Csak egy gomb kellene az emberre,
nyüzisztó szenvedésnek az ellenszerre.
Szenvtelen arccal nézni a semmibe,
így nem lehet kárt tenni senkiben.

Csak egy gomb kellene az emberre
és egy visszapillantó a tükörrendszerre.
Melyben a ridegség mutogatja magát,
hadd lássa az ember önnön áldozatát.

Dobozba zárt bizalom

Egy padláson felejtett üvegdoboz,
a fantáziában mindent összebogoz.
Cirkalmas írással címzett boríték.
Vajon csalfa lélekre bizonyíték?

Lehet, hogy benne lapul a szenvedély,
ehhez ugye nem kell külön engedély.
Valószínűleg sírva epekednek a sorok,
gyöngyökben gurulnak a mosolyok.

Ha pedig némi kétely fel is merül,
a józan ész azonnal ellenszegül.
Ne nyisd ki, ne nyisd ki, kiáltja!
Füledbe súg az ördög, vajon ki látja?

Ha biztos vagy, soha sem nyitod ki,
de ha nem, akkor a kör már ördögi.
De győz a kíváncsiság, ez oly emberi,
méltó jutalmát nyomban el is nyeri.

Egy kis tekerés, ez a zár roppant ügyes,
jön is a meglepetés, mert a doboz üres.
Festés volt a boríték az üveg oldalán,
ha nem lenne igaz, talán elmondanám.

Színjáték/játékszín

Egy pakli cigaretta a dohányzó asztalon,
egy palack bor és hozzá egy szódásüveg.
Sűrű levegőben megbúvó üres tartalom,
napsugár színében fürdőző ólomüveg.

Színpadi porondon lejátsszuk életünk,
epedünk, nevetünk, félünk és esengünk.
Belátjuk, hogy oly sokszor tévedünk,
keseregünk azon, amiért régen lelkesedtünk.

Karmester vagyok egy nagy zenekarban,
ahol minden hangszer tetteimért szól,
több szólamú hang dalol egy énekarban,
összeáll egy színes kép fellegmozaikból.

Eltévedek köztetek és csak dadogom a szót,
hogy mit keresek, már magam sem tudom.
Talán egy régi füstös kivilágítatlan presszót,
ahol zongorajáték ritmusára ver a pulzusom.

Jó lenne kiszínezni a napokat, de nem lehet,
kettétört a színes ceruza, vele a szín elveszett.
Üvegasztalon keresztül nézem az egészet,
majd a titokzatos jövő nyom reá viaszpecsétet.

Egy verselő sorsa

Csak egy vers a sok közül, melyet elfeled az idő,
beleomlik az őszbe és olvasás után feledhető.
Mit sír fel bennem most, az talán nekem fontos,
bár az emlékek hirdetőoszlopa már kissé rongyos.

Miért írom meg most éppen mégis ezt a verset?
Talán remélem, hogy együtt éljük meg a percet.
Sorstársam vagy, egy időben velem írod a sorokat,
sorolod a szürkeségbe hajló kifogyhatatlan okokat.

Írni gyönyörűség, belsónkből felszakadó készség,
lélek hullámokat közvetítő varázsló gyöngédség.
Van mikor kergetőznek mondatban a szavak,
lassan elengedjük, hogy tovább ábrándozzanak.

Majd kutatunk, keresünk és nem találunk semmit,
nos akkor, tovább fűszerezzük egy csipetnyit.
Átadjuk örömlőnket, bánatunkat értünk és értetek,
néha azt érzem, hogy csak magammal beszélgetek.

Mit ér ma a költő és az ő szívéből feltörő dala?
Belsőjüket lemeztelenítő érzelmeik lángfala.
Egyszer elfújja a szellő és ennyit ért a csoda,
nem tud róla senki semmit, mit írt és kicsoda?

Nem marad nyoma az elektronikus világban,
nem forgatják könyvét lugasban a holdvilágban.
Megöregszik, nem lát jól már, elmaradnak a betűk,
húzat magának egy dalt és iszik hozzá egy nedűt.

Ősz(beborult)

Csak egy harmatcsepp volt mi köszönt,
nyikorgott rozsdás levelével az ősz.
Lerázta válláról a mélabús közönyt,
helyet csinált magának ahol most elidőz.

Farkasszemet néz hamarosan a téllel,
a napsugár pislogva nyitja ki a szemét.
Szél kavarodik fel lázas szenvedéllyel,
eső cseppek verik halkán, lassú ütemét.

Álomra hajtja fejét az üresen hagyott pad,
korhadtt léceivel reméli a tavaszi ébredést.
Elteszi jövőre a féltve őrzött titkokat,
és az oly gyakran hallott reménykedést.

A vándormadarak már rég messze járnak,
távolból üzennek nekünk majd új nyarat.
Lakóhelyükön már mind megszálltak,
hosszú út után pihen egyet az egész csapat.

Ó ősz, te nem felejtetted el a napok lüktetését,
szépen fested meg magadnak a fák leveleit.
Természet adta megannyi dacos küldetését,
sokszor megírt sorsának rendkívüli fejezeteit.

Egy úton járunk

Semmiből jöhet egy halvány ígélet,
szememet lehunyva várom a csodát.
Belsőmben egy kissé megbizserget,
vágynom a te utadat járni tovább.

Messzire megyünk, vagy csak ide?
Mondd hol az út melyet járnom kell?
A térképet hadd lássam, tedd ide,
te vezetsz, így iránymutató sem kell.

Lefekszem a fűbe és bámulom az eget,
fűcsomóban botlik meg a kezem.
Látom a magasra nyújtózó hegyeket,
az égi szivárványtól eláll a lélegzetem.

Gyertyát gyújtok, lángja megremeg,
tüze tükrözi vissza a csillagos eget.
Göncölszekérre pattanok elmerengve,
megtörve vele a belső csöndemet.

Lélekutazás a miénk te ott és én itt,
seperjük be hamar az élményeinket.
Erre a szép útra a gondolataidat ne vidd,
percenként adja vissza tükörképünket.

Ki a vesztes?

Csak vagyok, csak vagyok,
arrébb csúsztak a tegnapok.
Szobában négy üres sarok,
fog vacog, a sors nyafog.

Kezek, nem érintik az eget,
robotként, dolgotat teszed.
Sóhajok befagyasztva jégbe,
ez a szürkeállomány veresége.

Ha én lehetnék

Ha én egyszer lepke lehetnék,
széllel szemben is repülhetnék.
Sok-sok illatos virágot ölelnék,
festővásznon én újra születnék.

Ha én egyszer felhő lehetnék,
csillagok körül is kergetőznék.
Holdon megpihelve tűnődnék,
minden pillanatba beletörődnék.

Ha én szellő volnék, simogatnék,
minden fát két karomba fonnék.
Fütyülve egy szép napra virradnék,
reggel, harmatos fűben fürödnék.

Ha én egyszer lámpás lehetnék,
minden utcát fényben úsztatnék.
Múltat, jövőt megvilágítanék,
minden követ az útról elhajítanék.

Mivel lepke, felhő, nem vagyok,
csakis emberként makogok.
Széllel, fénnel, ha kell, dacolok,
bőrömön izzadok és mégis vacogok.

Voltomiglan

Szerettem, szerettek,
nevettem, nevettek.
Kerestem, kerestek,
vesztettem, rejtettem.

Szavakkal kívártam,
hosszú utat bejártam.
Gödörből kimásztam,
az életet imádtam.

Sodródtam, botlottam,
romlottan, omlottam.
Kócosan, oldottan,
sorsokon osztoztam.

Aki jött, imádtam,
karomat kitártam.
Lelkemet sikáltam,
rejtettem imámban.

Sok mindent elértem,
mostanra beértem.
Legyen mit megélnem,
majd azt is elregélem.

Terveket szőve

Halad az idő, meghúzódik háttérben a véglet,
ki akarnak törni a napok, ez gyenge kísérlet.
Sebességre váltunk, gondolatunk szárnyal,
hisz nem úszhatunk mindig az elsodró árral.

Terveket szövünk, álom kíséri lépéseinket,
vágyakkal kirakott virágszőnyegre érkezünk.
Lehorgasztott fejjel követjük ballépéseinket,
elmúlt eseményeiről mi soha sem kérdezzük.

Vár ránk még a sokat mondott nagybetűs élet,
Bringóhintóval a szigeten csodálni a szépet.
Rózsák illatát szagolni a rózsák kertjében,
szökőkút zenéjét hallgatni az est csendjében.

Állatkertben megcsodáljuk az elefántot Ashát,
Vajon mos-e még serényen a mosómedve?
Szeretgetjük kicsit a huncut vombatot Violát.
Romynak a kicsi zebrának, mitől van jókedve?

Ismerős dallam szűrődik ki egy ódon épületből,
lekottázzuk agyunkban az egészet képzeletből.
Rock and rollra jár a lábunk, na gyerünk be,
vesszünk el a táncparkett sűrű fátyolködébe.

Ellentétes értelmű szavak

Bátorít egy hang, szárnyaljak csak magasra,
eljeszt a kétség, mely reményemen díszeleg.
Abszurd dolog, hogy kirándulok a Marsra,
elképzelhető, hogy a Nap ma nekem hízeleg.

Becsvágyó embereknek a szeme sem rebben,
kishitű a dicséretnek az utcán előre köszön.
Civilizáció él, talán nem csak az emlékekben,
barbárság, mely jártomban is szembeköszön.

Drágán megfizetjük árát a bölcsességnek,
olcsón adjuk át magunkat az erőtlenségnek.
Egybevág minden szavunk az áhított jövőről,
eltér szánakozásunk az utcán szenvedőről.

Egykedvű már minden megálmodott álmunk,
szenvedélyes a tűz, még lobbanásra vágyunk.
Magány ül ki a megtört, sokat látott arcokra,
együttlét buzdít a lelkünkben égő harcokra.

Fekete-fehér a kép, homályosan él bennünk,
színes a lüktető idő és benne minden percünk.
Felkavar egy érzés, nem lehet pénzért vennünk,
andalít az út, melyen sikerült végigmennünk.

Háborgó lélekkel őszinte szeretetre vágyunk,
nyugodt szívvel, egy ígét megfestve, imádunk.
Ideiglenes a cél, hébe-hóba rossz úton járunk,
végérvényes a ködbe elúszó anonimitásunk.

Volt és van

Régen a Balaton volt nekem a nyárban,
vitorláztam a magasra csapó hullámokban.
Süttettem magam sokat az égető napon,
meglátszott a nyoma sokáig a vállamon.

Táncolni jártam mint oly sokan mások,
kiket nem sodortak el az élet hullámok.
Kacagtam minden apró kis semmiségen,
velem volt a földi jó minden mennyiségben.

Strand homokja izzott és vele a szerelem,
ködfátyol lebegett mind a két szememen.
Nem kellett napokat kicsikarni a sorstól,
jókedvem lett egy nekem címzett mosolytól.

Körbeutaztam a tavat, sok helyen megálltam,
kisiklott életeket közlőrl is eleget láttam.
Világmegváltó gondolatok zászlajához álltam,
egy lépéssel mindig előrébb haladt a lábam.

Azóta múltak az évek és új nyarak jöttek,
időnként illatos köntösbe is felöltöztettek.
Izzik most is a Nap és perzseli a bőröm,
lecsengő aggyal gondolkodom a jövőmön.

Nyár van, nyár!

Rám borult a nap melege lélegezni is nehéz,
már az is fárasztó ha csak a szem körbenéz.
A tikkadáságtól az idő lüktetése is csendes.
verejtékezve borul össze felettünk a fenyves.

Jó lenne csobbanni a hús sodrású habokban,
vagy meghúzódni egy árnyékos pici sarokban.
Kutya meleg van, hírét viszik ennek a népek,
ígérnek még sok ilyet a vészjósló előrejelzések.

Zsibbad az agyban a gondolat és roppant nehéz.
Min elmélkedne izzadságtól ázva Arisztotelész?
Buzdítom a Napot, hogy gyorsabban szaladjon,
jeges italt kortyolgatva sikerül majd haladnom.

Mit várhatnánk a nyártól mint azt, hogy meleg,
én mégis azt kívánom, múljon el ez a rettenet.
Szakadjon az ég, hulljon nyakamba a zápor.
Ragadjon magával a villámló, égzengető mámor.

Rám kacsintott a hajnal

Álomból ébredek, kitapogatom szememmel a teret,
festett plafon bámul rám szája szegletében kérdőjel.
Az utcán laposan pislogó lámpával nézek farkasszemet,
dörög az ég, villámok csatáznak, üzenetük egy intő jel.

Alszik a város, aludnék vele én is ha ezt most lehetne,
kicsapong a Hold, szemezget a nappallal pislogva.
Rátapadt korongjára az éjszakák összegyűlt szennye,
rendet rak maga körül csak úgy éppen, hogy pizsmogva.

Reggeli torna gyanánt fut a homok a feltámadt szélben,
pirosra festett pad hívogat, ülj le és mondj egy mesét.
Hajnali villamos izgatottan csenget, elhajol a térben,
báránnyfelhő tekint le az égből, tisztára mossa szennyesét.

Legyen örömed e napban, ezt súgják fülemben a lombok,
kanális tátja száját a bronzbarnába öltözött emberekre.
Számban érzem a hús fagyalt ízét és beleborzongok.
Gondolatom elvisz messzi földre a hullámozó tengerekre.

Csak ez is egy nap a sok közül, mely elvész az időben?
Vagy gyöngybetűvel írom minden percét a naplómba?
Vajon mennyit kell lábamat koptatnom a cipőmben?
Míg összegyűlik az emlék, mit elrejtetek a kópaplómban.

Lélekpecsét

Az eső sárga leveleket tapos a járdára,
megkereszteli a szomjazó földet.
Isten lefestette a fákat aranysárgára,
ködbe olvasztotta az alásimuló völgyet.

Középkorú nőt látok, kezében tábla,
„ingyen ölelést adok semmiért cserébe”.
Széles mosolyt csal a számra mára,
mintha csillagszóró gyúlna a szemében.

Néhányan gyanakodva, messziről nézik,
nem hisznek már az ingyen jóban.
Mások szaladnak és reptükben már átélik,
csak így maradnának ebben a pózban.

A ma embere lélekben ázik és fázik,
javarészt az idő rideg napjaiba tapos.
Gondolatban sorsszinfóniát játszik,
nyugtalanságának dallama kétnyolcados.

Nekem elmondhatod

Aki szeret minden helyzetben szeret,
nem teszi patikamérlegre a lelkedet.
Tudnom kell arról mi fáj és ki bánt,
a gondok elé nem húzhatunk paravánt.

Az emberi gondolat törékenyen összetett,
soha sem vigadhatunk ész nélkül, önfeledt.
Együtt élni meg számtalan jót és rosszat,
erről szól az igaz barátság naphosszat.

Meglátod nem mindig csak tép az élet,
van benne boldogság és sok-sok ígéret.
Lesz majd, hogy igazgyöngy hever előtted,
minden kívánságodon a sors körberöptet.

Sokára találtam meg a tút a szénakazalban,
jajkiáltásom nem hallatszott az utcazajban.
Kerestem a kapaszkodót de mellé nyúltam,
életem állomásairól olykor visszacsúsztam.

Tudom már kit adott mellém a kegyes élet,
hidd el nagyra becsülöm az őszinteséged,
Maradj meg ilyennek és maradj meg nekem,
leülve melléd meghallgatlak én csöndesen.

Még vár az élet

Csak egy kis időt kérek tőled még Istenem,
míg végigsiklik életemen a lomha tekintetem.
Várd, míg mézként csöpög rám az édes és a jó,
hogy elvigye kívánságomat még az utolsó hajó.

Annyi szépet álmodtam meg még magamnak,
vágtaöz gondolataimtól a tettek lemaradnak.
Elképzeltem mikor én a kiskapuban várlak,
messziről integetsz és szóra nyitod a szádat.

Majd együtt önfeledten nevetünk a bánaton,
alkalomhoz illően hozzá igazítom az ábrázatom.
Fittyet hányunk mi mindenre ami utunkba áll,
az idő kerekének forgásával egyszer odébbáll.

Nyárson sült szalonnát fogyasztunk és jó bort,
koccintással ünnepeľjük meg az ezüst kort.
A zene ritmusára pattog a tűz és ropog a fa,
megszólal a csengő, ki az, csak nem Casanova?

Választottunk, mi az élet napos oldalára állunk,
minden apró örömet illatos borítékba zárunk.
Visszaszámol az idő, hát nem törődünk vele,
gondolatbeli időutazásunkhoz nincs útlevele.

Ábrándok

Könnyű léptekkel suhan felém egy szellő,
szépségtapaszt visel a nyári bárányfelhő.
Édes kis semmiség vesz körül, álmodom,
elmémet a képzeletemnek adományozom.

Gondolatban naponta látogatlak meg téged,
violaszínű virág szirmában fürdik a képed.
Semmim sincs és mégis oly gazdag vagyok,
hisz rajtam tartják szemüket az angyalok.

Ha egy regényben írnám meg ki kit szeret,
és miért cipeli a szerelem a hangszereket.
Tudnátok kit perzsel az égen izzó korong,
ábrándjainkban a kaland miért is szorong.

Sebesen visz a vonat, száguldok a jövőbe,
kergetőzik a sorsom vele és veszi üldözőbe.
Meghajol az óhaj is mert szilárd az akarat,
homlokomra tettem pecsétje odaragadt.

Elhalkult fényeivel bokrosodik a liget,
árnyas fák közül a kőszobor is integet.
Talpánál a felirat csak ennyit rebeg,
kívánj, szeress és emléked el ne feledd.

Kettétört tükör

Szakadt tükörben két példányban látod az arcodat,
mit ad neked vissza, mosolyokat vagy harcokat?
Benne van egy egész élet, vagy még annál is több,
sok, titkokat rejtő, szemedből legördülő vízcsöpp.

Egyik felében meglátod a csodákat és a csókokat,
szívdobbanás ezernyi színét és lilára festett bókokat.
Reményeket, csillogást és a megrészegítő sikereket,
mélyre hatoló érzéseket, melyek elérik a zsigereket.

Másik felében látod a keserőséget és a kételyeket,
hosszasan sorolod a téged ért sebet ütő sérelmeket.
A hazugságokat, a szemfényvesztést és a veszélyt,
a bizonytalanság bilincsébe burkolózó szeszélyt.

Ha megunod látni a valóságot a foncsort vakard le,
ez lesz majd bujkáló lelkiismereted vallomástétele.
Elúszik az igazság és úszol majd te is az árral,
farkasszemmet nézel időnként a rideg valósággal.

Kaphatok-e még?

Szárnyaszegett idő letáborozott mellettem,
mi jut nekem még, vele együtt elemezgettem.
Kaphatok-e szerelemet, mámoros kacagást?
Jövőre kerül-e asztalomra lágy illatú kalács?

Hiszem-e még, hogy a Hold engem kinevet?
Sűrű szövésű álmokból lesz-e még kikelet?
Nyílik-e még a sárga rózsza, de csak nekem?
Gondolatban felébredek-e még meseszigeten?

Pár év múlva milyenek lesznek az emberek?
Gyalázatos tetteik miatt vajon megszeppennek?
Be tudunk-e állni majd egy nagy-nagy körbe?
Korom és füst helyett jó illat kerül a légkörbe?

Alkudozom az idővel de látom már mindhiába,
meg sem hallgat, talán ő is elment Angliába?
Pislákoló fényben keresek neveket, illatokat,
látom, valaki fényesre csiszolta a csillagokat.

Nem koldulok én csak titkon még remélek,
szép érzéseket csak még szebbre cserélek.
Szobám falát életem gyöngyeivel kirakom,
a ború takaróit a jövő ágyából kihagyom.

Tavaszi lehelete

Mikor a rózsa illata tovalibben a szélben,
csend botorkál át a lugason álomfényben.
Illegeti magát legszebb ruhájában a tavasz,
szíveket lop igézően, vigyázz mert ravasz.

Édesen szerelmet súg füledbe a kis hamis,
megszédül tőle még a sokat látott aranyhal is.
Beléd lop csókot, égést és remegést együtt,
bárhol légy, körülötted legyeskedik mindenütt.

Elbűvölő modorával port hint a szemedbe,
csak bambán nézel magad elé epekedve.
Izzó lávaként éget meg az ólomlábú idő,
gúnyos, sokat ígérő harsány kacagása őrijtó.

Rózsaszín szemüvegen át látod a világot,
kilopod életedből a kíváncsi külvilágot.
Réveteg tekintettel szívet hasítasz egy fában,
csak kullogsz saját magad árnyékában.

Remélj és szeress, kipirult arccal keress,
igaz érzéseket lelkedben el ne temess.
Cunamiként söpör át rajtad ez a veszedelem,
mi ez ha nem más, mint maga a szerelem.

Feléd fordulva

Mintha könnyű lepkét reptettem volna én,
úgy simult ki ismét a hullámozó lelkem.
Vágytam felfedni magam előtted őszintén,
a vihar lecsendesült és vigaszra leltem.

Érdes takaróm mi betakart eldobtam immár,
szélvédett sarokba húzódtam magammal.
Kitárta varázslatos kapuját a lélekkincstár,
befestette a gondolataimat színarannyal.

Sok jószág lakozik egy emberben ez csoda,
együtt sír a hangosan felzokogó harsonával.
Egybeforrva e síkon és nem tudni ki kicsoda,
nagy kegy ez a sorstól megannyi aromával.

Fogd meg az ecsetet és fessünk egy képet,
rajtunk múlik mit ábrázol síkban vagy térben.
Adjunk hozzá hangot és sok-sok eshetőséget,
tündököljenek együtt a vásznon zafírkékben.

Egybeforrt két szó és új értelemet kapott,
élet-élet mellett párhuzamosan topog.
Hamvából feleszmélt akarat felkacagott,
látod, még az ezüst élet is odahunyorog.

Az ördögfestésről

Hogyan is született ez a híres mondás?
„Ne fessd az ördögöt a falra, mert megjelenik...!”
Elmesélem és rögtön lesz is csodálkozás,
ha történetem szemed előtt megelevenedik.

Élt egyszer egy asszony és vele élt az ura,
hét-határon túl ismerték már mind a kettőt.
Szakálla volt asszonyságnak, kissé fura,
de ezzel áldotta meg őt a Teremtőnk.

Történt egyszer, hogy a ház ura elcsatangolt,
pedig éppen az időt kellett volna hajtogatnia.
Asszonyának képzelete a dombon túlra barangolt,
indulatát sehogy sem sikerült zsákban tartania.

Gondolván az ördög kerüli a tömjénfüstöt,
ördögi tervet eszelt ki, hogy megzabolázza.
Ördögpatikából vett főzettel tömte meg az üstöt,
rettentő zsingalujával meg is koronázta.

Kieszelte, lötytyét az éj leple alatt kipróbálja,
ágyához lopódzott és betakarta tetőtől talpig.
Feje fölött köröz majd a füsttel és meglóbálja,
de mi tudjuk, hogy az ördög sohasem alszik.

Nagy haragra gerjedt és nyakon vágta ízibe,
lendülettel falra kente így falfestményé vált belőle.
Így lett az ördögből festmény ebben a krimiben,
lelke elszállt a falu felett és senki sem hallott felőle.

Bizony ha az asszony a nagy ütéstől meg nem halt volna,
az én mesém is tovább tartott volna.

Hajnalodik

Lopakodik már a sejtelmes hajnal,
pirosra festi a lázban égő ég alját.
Mámor illan a levegőben rózsailattal,
felhőnek int álmodozóan jó éjszakát.

Piros pipacsos réten versenyez a szél,
hangversenyt tartanak az égi dallamok.
Megtorpan a mérföldkő az első jelnél,
magukra maradtak a halhatatlanok.

Belesírja könnyét a fűcsomó a földbe,
megáztatja a sarjadó élet gyökerét.
Színét festi a tavasznak rezedá zöldre,
fitogtatja elkápráztatóan szép bűverejét.

Kecsesen ring ritmusra a búzakaralász,
kergetőznek a méhecskék a feje felett.
Lesben áll távcsövével a csillagvadász,
szigorú tekintetétől a téridő is remegett.

Kacsingat a szemafor és hív, hogy gyere,
szeme tükrében sánpárok szaladnak le.
Karjába ölel az univerzum mély tengere,
felolvasásra kerül az idő végrendelete.

Álmos éjszakán

Sűrű a csend elalszik még az álom is,
este van, ásít a Hold és ez oly banális.
Szétszéled a sötétség a parkok fái alatt,
versenyfutásban a szél is alulmaradt.

Ringatózik egy csónak az alvó vízen,
a kikötő komp kúszik a vízfelszínen.
Vadkacsák tétován hajtják le a fejüket,
árnyak osonnak és legyőzik félelmüket.

Nyikorog a zár a roskatag kertkapun,
kihajol egy arc és előre néz bárgyún.
Túsarkak kopognak a félhomályban,
megfáradt ember ül le egy hodályban.

Sápadt lámpa fénye hamisan világít,
megpendül a gitár húrja és felvidámít.
Szerenádok adnak a szeretett leánynak,
kitárt ablakból pénzérméket dobálnak.

Emberek keresik sebeikre a gyógyírt,
leplezik az arcukon árulkodó szégyenpírt.
Kinyílnak a lakatra zárt ösztönök
éj leple alatt huncutkodnak az ördögök.

Hangulatomon túl

Hangom halk, kedvem megrepedt,
kicsit szeretnék még lenni köztetek.
Csipetnyi méz csurogjon az álmodóra.
hadd ébredjek még a bársonyos szóra.

Utánam nyúl még az elrongyolt élet,
mintha átfestené ezt a szürkeséget.
Elfojtott kíváncsiság is megkopott,
átírt szavak súlya alatt megrogyott.

Ma elcsentem egy kicsinyke mosolyt,
ablak alatt ült ahol a csend honolt.
Ígéretet láttam biztató tekintetében,
jövőképet a sors kérges tenyerében.

Rám kacsint egyszer majd a végső óra,
lehajtom fejemet örök nyugovóra.
Ha a síron túl is van angyali szeretet,
ha lopva is, de engem mellé temesetek.

Egy kiüresedett nap

Kiüresedett és ritka a levegő, fáznak a fák,
csoszog a szomorúság, újra berácsolták.
Kergetőznek az elárvult néma gondolatok,
nyomot hagynak rajta az ujjlenyomatok.

Eső áztatja szomorúan az őszi hangulatot,
madarak kísérik el az elhalkult utamon.
Csendre int belsőmben a csendrendelet,
vajon a holnap milyen élményeket rejteget.

Fáradtan ásít a sötétség, álomra hajtja fejét,
a vizes betonon egy giliszta a földre néz.
Egy törött ernyő a szemétkosárban landol.
Utána derékig meghajol, lehet, hogy angol?

Utcazajok erősödnek fel, elriasztják az időt,
esti lámpák pislákoló fényénél egy pár időz.
Éppen most borítékolják a szellemességeiket.
autókört hangosan üdvözli az emlékeiket.

Búcsút intek e napnak, előbújnak a szavak,
elsápad a Hold és a csillagok szétszaladnak.
Csöpp, csöpp, csöpög a csap, a mosdó is fázik,
az univerzum figyel a feltörő bizonyosságig.

Gúzsba kötve

Amíg tiéd a mosolyod és nem adod tovább,
gúzsba kötöd magad és elméd is tétovább.
Kétszínű felhőkön utazol a messzeségbe,
sűrű égbolton lábadozó tűztollú mesékbe.

Kinyitod szemed és csak hazugságot láatsz,
homlokod redői alatt ez az amit megtalálsz.
Sűrű ködfátylon keresztül éled a világod,
sebeidből nem szeded ki az üvegszilánkot.

Belemarsz a sorsba megsebesítve kapuját,
magadra húzod a vesztesek szalmapapucját.
Holdudvara leszel te saját rajzolatodnak,
bizonytalan tükre a rossz csillagodnak.

Bódultan kiáltom szunnyadó ész segíts,
ha föléd kerekednek soha se veszíts.
Szegezd le a valót és öntséd ólomba,
takard be örökre az égi pokrócomba.

Csak ott legyél!

Ott légy hol lenned kell,
szorosán ölelj ha ölelned kell.
Szenvedj ha éppen az kell,
sírj ha nagyon sírnod kell.

Csókolj az égre csodát,
készíts magadnak nyoszolyát.
Vedd fel az élet fonalát,
bottal üsd a fájdalom nyomát.

Kérj, ha éppen az segít,
dobd ki azt ami csak feszít.
Merülj el abban ami beterít,
örülj annak ki feléd közelít.

Táncold át az egész éjszakát,
halld meg a fuvola hívó szavát.
Tenyereden hord az élet parazsát,
tedd zsebre a csillogó aranyát.

Forogj és szédülj el ha akarod,
keresd meg a legszebb pillanatot.
Vedd fel az ünnepi ruhadarabod,
szilárdítsd meg az akaratom.

Tedd meg, hogy ott leszel,
az örömért mindent megteszel.
A tövissel soha nem érintkezel,
és megőrzöd örökre amit elveszel.

Ha majd nem leszek

Egyszer itt hagyom én is e földi világot,
nem ültetek már fát és nem locsolok virágot.
Nem adok szeretetet az embereknek,
nem hagyok utánam teret az emlékemnek.

Nem alkottam maradandót soha,
mégsem érzem, hogy a sors velem mostoha.
Meghajlított életem az ívét már lejárta,
elkoptatott cipőm az utcákat bejárta.

Eljutok oda ahol a szférák zenélnek,
nincs fájdalom de nincs is ígéret.
Oda ahol még az angyalok is előre köszönnek,
gödörbe temetett álmaink fricskáznak a közönynek.

Ahol a húrját bontja ki még szellő az égnek,
ott hol lehullott leplek bokáig érnek.
Zizzenése sincs már a csendnek,
ahol az emlékek is lábujjhegyen mennek.

Miattam senki ne legyen majd szomorú,
ne kerüljön síromra bús koszorú.
Máshonnan nézem majd e színes világot,
megkönnyebbülve keresem a reményvirágot.

Ember nagy E-vel

Ember az aki leszállt a Holdra,
büszkén tekintünk e fordulóra.
Ember az is aki lelkeken tapos,
sajnos ez most már mindennapos.

Ember az aki elülteti az aranyló kalászt,
lisztjéből lesz az asztalra kalács.
Ember az is aki embert gyaláz,
szándékosan mindent félremagyaráz.

Ember az aki szertelenül szeret,
ez sokaknak egy komoly üzenet.
Ember az is aki szemedbe hazudik,
tudod rögtön, hogy ő most kamuzik.

Ember az aki felsegít ha elesel,
a helyes útra visszaterel.
Ember az is aki érzelmileg kifacsar,
s ha kell a házából is kizavar.

Ember az, ha beteg vagy ápol,
betakar hogyha nagyon fázol.
Ember az is aki szemrebbenés nélkül elhagy,
úgy érzed akkor, hogy most cserbenhagy.

Embernek ember a sorsa,
nincs is szebb ajándék születésünk óta.
Ne tegyél mást ember csak továbbra is szeress,
hisz te is tudod, hogy élni csak így érdemes.

Akarsz-e?

Akarsz-e még a réten szaladni,
göndör kacajodat a fénynek adni?
A természet csodái előtt meghajolni,
a legszebb oldaladat megmutatni.

Eső áztatta földön a sárba taposni,
bolondos éneddel a napot beragyogni.
Mosoly gúnyját az arcodba húzni,
nem tenni mást csak gondtalanul vigadni.

Harsonával fújni a boldogság indulóját,
tisztásra teríteni az öröm ruháját.
Szomorú embereket felvidítani,
és szebbnek látni mindent mint ami.

Segíteni másnak a jót kiválogatni,
üres zsebbel is szeretetet adni.
Lámpást gyújtani a sötétben,
rendet teremteni az elmékben.

Szilárd jellemeddel példát mutatni,
életörömöt az emberekkel tudatni.
Eldugni a fiók mélyére a sok rosszat,
feloldani azt amibe az elme megroskad.

A jó sors kapuját hagyd nyitva kérlek
hadd lépjen be az is aki lemondott már végleg.
Akaszd a nyakukba a boldogság láncát,
szétozlatja majd homlokuk ráncát.

A zene

Zene dallama épül be agyamba,
tisztára mossa a gondolatot.
Piciny kis szólamok ugrálnak magasra,
szirmaikat magamnak bontogatom.

Megterítették nekem a szépség asztalán,
ugyanitt hever a hangvillám.
Akkordok kergetőznek a levegőben,
basszus szól közben leverően.

Szoprán szaxofon hallatszik a háttérben,
dob varázsa pergeti le ritmusát.
Összhangra vannak teremtve már régen,
halljuk hát a zene himnuszát.

Fejet is szívet is cserélek dallamokon át,
csak soha ne törne meg ez a varázs.
Allegro szánkóján siklok én tovább,
így már a fúga sem lehet tétovább.

Képek

Becsúszott a térbe az idő,
elvesztette fonalát.
PerceMBERKÉK futkosnak a térben,
ígérgetnek fűt-fát.

Csíkos világra ébredtünk ma,
mert a kockás már nem divat.
Fátyolfelhőt húz a levegőbe a Nap,
amikor majd felvirrad.

Sétál a szél kéz a kézben velünk,
ringatja a fák leveleit.
Álomba szusszantja az éjt,
és a csillagokat mint gyermekeit.

Kárognak a varjak kiabálnak nagyokat,
lábukkal kaparva keresik a magvakat.
Fák kopasz ágai mutogatják magukat,
letűnt idő nyomába bólogatnak nagyokat.

Köd bilincse lepi be a teret,
fejvesztve rohannak emberek.
Kisimult arcú nénike a villamosra vár,
senki sem tudja már hogy hol van a nyár.

Egység harmóniája köszön mindenholnan,
észrevezzük páran, hogy itt van.
Ez itt nem más mint a nagybetűs ÉLET,
Ebben kell ma is hogy éljek.

Gondolatok

Hétrét görnyedt idő hátáról lenézünk,
szertefoszlott álmok közt időzünk.
Cserép edényünkbe gyűjtjük az emlékeket,
fölöttük töltünk el nyugtalan perceket.

Kicsikart valóságot dédelgetünk,
hamis csúfságok közt révedezünk.
Becsapjuk magunkat rendre,
megszépített gondolatunkkal egyetembe.

A jó varázspálcája mellett üldögélünk,
cseppentett élményben reménykedünk.
Csodával festjük be az eget,
a gondolatunk is beleszendereg.

Alkotunk magunknak egy szebb világot,
abból fonunk magunknak virágot.
Kételyeinket dobjuk sutba,
tisztított varázssal magunkban.

Vakító fénnel takarjuk el arcunkat,
elvarázsolva így magunkat.
Ábrándozásunkat ne zavarja meg senki,
ezen az úton kellene sokáig menni.

De eljön ám az ébredés órája,
visszatáncolás a valóságba.
Felhúzott vekkerrel az agyban csilingelés,
megint egy új napra tévedés.

Éjszaka volt

Kiitta vizét az éj tengeréből a Hold,
felfedezte magát a sötétség.
Csillagok tartanak gyűlést az égen,
és nagy utazásra visz a Göncölszekér.

Alszik már a csend is rendesen,
dunna alá rejti báját csendesen.
Kapálódzik még egy kicsit az ég,
hisz bárányfelhő lepte el nemrég.

A fák már dideregve összeborulnak,
leplezik meztelenségüket.
A bogarak a földön nyomulnak,
és feledik esztelenségüket.

Ragyog az önkép a Dunán,
szél sűg a bokrok fülébe Budán.
Viaskodnak az égi madarak,
könny-zsebkendőbe törlik arcukat.

Éjszakának van most minden felett hatalma,
bús reccsenések fölött is diadalma.
Addig tart ez míg az idő tovább nem lebben,
míg előjön a pirkadat és meg nem retten.

Tartalomjegyzék

Előszó	5
(Fő)próba.....	6
Lélekinga.....	7
Egyszer egy az egy	8
Egyszer	9
Papír-írószer	10
Gömbölyű mosoly	11
(Em)lékek.....	12
Bearanyozva	13
Társasjáték	14
Nyári ismeretség.....	15
Emberek porszemek.....	16
Est, nem rest	18
(Fa)gomba	19
Kér(és)	20
Ridegség bekapcsolva.....	21
Dobozba zárt bizalom	22
Színjáték/játékszín	23
Egy verselő sorsa	24
Ősz(beborult).....	25
Egy úton járunk	26
Ki a vesztes?	27
Ha én lehetnék	28
Voltomiglan.....	29
Terveket szőve	30
Ellentétes értelmű szavak.....	31
Volt és van	32
Nyár van, nyár!	33
Rám kacsintott a hajnal.....	34
Lélekpecsét	35
Nekem elmondhatod	36

Még vár az élet.....	37
Ábrándok.....	38
Kettétört tükör.....	39
Kaphatok-e még?.....	40
Tavaszi lehelete.....	41
Feléd fordulva.....	42
Az ördögfestésről.....	43
Hajnalodik.....	44
Álmos éjszakán.....	45
Hangulatomon túl.....	46
Egy kiüresedett nap.....	47
Gúzsba kötve.....	48
Csak ott legyél!.....	49
Ha majd nem leszek.....	50
Ember nagy E-vel.....	51
Akarsz-e?.....	52
A zene.....	53
Képek.....	54
Gondolatok.....	55
Éjszaka volt.....	56
Tartalomjegyzék.....	57

